

Barbara Cartland

Armastuse loss

Barbara Cartland
The Castle of Love
2004

ESMAKORDSELT EESTI KEELES

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele AMOR.

Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Kaane kujundanud PS Kujundus
Toimetanud Anu Rooseniit
Korrektor Inna Viires

© 2004 by Cartland Promotions.

All rights reserved.

© 2011 Kirjastus AMOR

E05223611

ISBN 978-9949-401-86-4

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

1857

*S*tar of India purjetas Inglismaa poole.

Hugo, Ruveni krahv, seisis üksinda laevatekil. Ta nautis heli, mida tekitasid kerges tuules plaksuvad purjed, ja värsket soolamaigulist õhku. Tema kajut oli mugav, kuid väga väike. Lämbe ilmaga nagu see, mis paaril viimasel päeval oli valitsenud, läks seal talumatult umbseks.

Kerge meretuul sasis ta pakse musti juukseid.

Teised laevatekil jalutavad reisijad, eriti daamid, pöördusid temast möödudes ringi, et teda vaadata.

Hugo oli väga nägus mees. Ta oli pikk ja sale ning ta jõuliste joontega nägu oli pärast kümmet Indias veedetud aastat tõmmu. Ta oli seal olnud Üheksanda jala väerügemendi ohvitser.

Nüüd purjetas ta koju Inglismaale.

Daamid oleksid väga tahtnud temaga vestelda, kuid mõistsid, et krahv soovis olla omaette. Kogu reisi kestel oli ta harva kellegagi mõne sõna vahetanud, einestades oma kajutis ja riskides sealt väljuda vaid siis, kui teisi reisijaid oli ringi liikumas vähe. Ainult kammer-teenner tohtis tema eest hoolitseda.

„Georgina, räägitakse, et näeme iga hetk Inglismaa rannikut,“ ütles üks daamidest, krahvist möödudes kahetsevalt mehe kütkestavat kuju silmitsedes.

„See võib tōsi olla, Laetitia,“ vastas sõbranna, „kuid lootkem, et ilm jääb püsima. Mulle ei meeldi nende tumedate pilvede väljanägemine.“

Laetitia viivitas hetke ja pöördus siis krahvi poole. Ta tundis end täna veidi julgemini kui tavaliselt.

„Kuidas arvate, härra, kas enne, kui me Inglismaale jõuame, võib puhkeda torm?“ küsis ta.

Krahv ei pööranud peadki. Talle ei meeldinud naise võlts hääletoon. Indias oli ta tundnud nii palju sama-suguseid naisi, ohvitseride abikaasasid, kes lõbustasid end peamiselt kuulujuttudega. „Madam, ma pole oraa- kel,“ vastas ta külmalt. „Aga lainetus muutub tõepoo- lest tugevamaks.“

„Oh, olgu pealegi!“ sõnas Laetitia. Ta pöördus jär- sult tagasi kaaslaste poole. „Lähme teisele tekile ja otsi- me endale *meeldivama* seltskonna!“

Armastuse loss

Krahvi huuled kõverdusid irooniliselt, aga ta nägu oli endiselt pööratud mere poole. Laeva õõtsumine muutus järsumaks. Lained laksusid valjusti vastu vööri. Ta mõtles, et ehk algab tõesti torm, enne kui nad Inglismaale jõuavad.

Mees nõjatus käsipuule ja ohkas.

Saabumine Inglismaale kujuneb üksildaseks. Tema vanemad olid surnud, kui ta oli poisieas. Nad olid olnud Euroopa-reisil ja jõudnud just Napolisse, kui puhkes tüüfuse epideemia. Paari päeva jooksul olid nad mõlemad sellesse surnud. Isegi lapsena oli Hugo teadnud, et kumbki neist poleks tahtnud elada ilma teiseta.

Hugo ja tema vanem vend Crispian olid sel ajal Ruveni lossis oma lehestunud vanaisa, vana krahvi juures.

Crispian oli saanud siis tiitlipärijaks.

Pärast seda, kui poisid olid vanemate surmast toibunud, jätkus õnnelik lapsepõlv endist viisi. Nende vanaisa oli olnud toriseja, kuid leebe ja järeleandlik. Poisid magasid lastetoas koos hoidja Sarah'ga. Naine tõreles nendega halastamatult, kuid poisid teadsid, kuidas teda oma väikeste sõrmede ümber mässida.

Poistel polnud teisi mängukaaslasi peale teineteise ja selletõttu olid nad väga lähedased. Nad mängisid lossi kõigis ruumides peitust ja hulkusid suvel ümbruskonna metsades. Kuigi Hugo oli noorem, oli ta alati juhiks.

Crispian oli pelglik ja endassetõmbunud. Hugo oli see, kes sundis teda puude otsa ronima, kiirevoolulises jões ujuma, kohalikke koopaid uurima. Kui nad saadeti kooli, siis pidi Hugo tihti kaitsma arglikku Crispiani kiusajate eest.

Hugol kui nooremal pojalt oli vaja elukutset. Kui see aeg saabus, siis soovitas vanaisa sõjaväge. Hugole see idee meeldis. Ta oli huvitatud reisimisest, kaugete maailmakolgaste nägemisest. Sellepärast sai temast Üheksanda jalaväerügemendi ohvitser ja kahekümneaastaselt asus ta teele Indiasse.

See oli viimane kord, mil ta nägi venda...

Krahv tundis, kuidas laev järsult tema jalge all kerkis ja siis lainetesse langes. Piisad piitsutasid ta nägu. Kõrval kostis kellegi hääli. See oli üks meeskonnaliige. „Palun vabandust, härra. Kapten arvab, et te võiksite alla minna. Pilved on peaaegu meie pea kohal ja tuul töötab minna hullupööra tugevaks.”

Krahv noogutas. „Täna. Tulen hetke pärast sulle järele.”

Meremees lahkus. Krahv toetus tugevamini käsi puule ja kuulas tuule vihinat mastitipus. Kaeblik heli näis vastavat tema mõtetele.

Miks oli tema tavaliselt arglik vend kindlaks jäänud sellele, et täita kohust ja astuda sõjaväkke, kui Krimmis algas sõda? Vana krahv oli sellele hirmsasti vastu

Armastuse loss

olnud, et vanemat pojapoega sõtta lasta, kuid seekord oli Crispian väga otsusekindel. Lõppude lõpuks vana krahv nõustus ja jäi alatiseks seda kahetsema.

1856. aasta jaanuaris, mis oli sõja viimaseid kuid, suri Crispian koolerasse. Hugo oli sügavalt õnnetu.

Vanaisa tahtis, et ta kohe koju tuleks, kuid Hugo ei saanud ohvitseri ametikohalt lahkuda enne järgmist aastat. Siis, veidi enne tema lahkumist, puhkes sipoide mäss ja Hugo pidi oma postile jääma.

Nüüd oli ka vana krahv surnud ning Hugo saanud päranduseks tiitli ja Ruveni lossi.

Samuti oli ta saanud päranduseks Felice Delisle'i...

Krahv kangestus, tundes ära ebameeldivad hääled, mis talle lähenesid. Laetitia ja Georgina tulid tagasi koos ühe noore härrasmehega, kellega nad olid laevatekkidel jalutades tutvunud.

Laetitia kiljatas, kui tugevnev tuul ähvardas tal kübara peast viia.

„Jumala pärast,“ hüüdis noormees, „hoidke kübarast kinni! Ma kohe kuidagi ei tahaks hüpata sinna lainetesse kübarat tagasi tooma, olgugi, et see on väga ilus kübar.“

Laetitia naeris lõbusalt ja väga valjusti, osalt selleks, et krahv seda kuuleks. „Oh, ma ei oota seda üldse mitte. Kuid teist on tõepoolest väga viisakas, et te sellele mõtlete! Ja ma nii imetlen mehi, kes on viisakad.“

„Kas me ei peaks nüüd alla minema?” kostis Georgina murelik hää. „Too madrus ütles, et peaksime seda tegema. Ja mul hakkab sees veidi iiveldama.”

„Oh, kui sa just tahad,” vastas Laetitia. Ta heitis pilgu krahvi poole. Ta oli otsustanud mehele ühel või teisel viisil muljet avaldada. „Aga mulle ei tee ilm mingit muret. Leian, et see on päris erutav!”

Krahv ei pööranud pead. Ta oli liigagi harjunud naisetega, kes püüdsid innukalt tema tähelepanu pälvida. Lõppude lõpuks oli neid Indias olnud liigagi palju, nende hulgas oli nii ohvitseride tütreid kui isegi abikaasasid.

„Kas seal käsipuu juures pole mitte Ruveni krahv?” küsis noormees.

„On küll,” kostis Laetitia. Ta haaras noormehel käsi varrest, kui laev end tohutu suure laine peale hiivas.

„Kena mees!” ütles noormees.

„Jah,” vastas Laetitia tusaselt. Naist riivas see, kuidas krahv teda ilmselgelt ignoreeris.

Sel hetkel laskis Georgina kuuldavale valju hüüu. „Inglismaa rannik! Olen selles kindel. Seal, põhjakaares.”

Georgina ja tema kaaslased tormasid vööri, et Inglismaad näha.

Krahv kergitas pead. Ta näis tähelepanelikult kallast uurivat. Keegi ei märganud kibedat naeratust ta huultel.

Armastuse loss

Ta oleks palju maksnud võimaluse eest heita kas või üks pilk oma sünnimaale. See oli talle aga keelatud.

Sipoide mässu ühes esimeses lahingus oli ta saanud raskelt haavata.

Hugo, Ruveni ilus noor krahv, tuli koju tagasi pimedana.

Ruveni loss nägi välja väga imposantne. See valitses ümbritsevate metsade ja kaljurüüngaste üle, mis olid iseloomulikud tolele Inglismaa kaugeimas põhjaservas asuvale maakohale. Loss oli ehitatud hallidest kividest ja suurelt osalt luuderohu kasvanud. Üle lossi ümbritseva vallikraavi kaardus kivist sild. Sild ei viinud otse lossi, vaid maa-alale, mis oli kujundatud aiaks. Üle silla, läbi aia, otse lossi sissekäigu laiade trepiastmeteni viis valge sõidutee. Maja sees oli uhke suur hall väikese rõduga, kus vanasti mängisid muusikud.

Suur hall oli samal ajal ka lossi peasissekäik.

Siin seisis paar päeva hiljem doktor Carlton ja tema tütar Jacina, kes olid lossi saabunud ponikaarikuga.

Kübarat peast võttes vaatas Jacina imetlusega suures hallis ringi. Talle meeldisid jahe kivipõrand ja läikima hõõrutud tammetahveldis. Teda kütkestasid perekonnaportreed, mis kaunistasid seinu.